

Darukezelő

Tor Ulvennek

*Nem is az
a kérdés, hogyan
jussunk fel,
vagy pontosan hová,
de a megszűnő honvágy a mély tájak iránt, és a helyén a lüktetés, ahogy tábort ver
a fülben, mihez kezdjünk ezzel a sok emlékkal, amiről tudjuk, nem is a miénk,
mégsem bírtunk ellenállni a tukmálásnak, amikor még lett volna rá esély,
a sötét folyó
kanyarulatában
dermedten heverő
sápadt testek,
állatok, vagy még
kiismerhetetlenebb
formák, halott iszap,
idegen hallgatás,
lehetetlen innen
felemelni bármit,
de alászállni
sincs erősebb
késztetés, szív
alakú penészfolt,
távoli füstoszlop,
a tekintet ellenkezése,
dallamtapadás
egy gyászszertartásról,
iszonyatosan jó
elképzelni mindent,
amiből ezentúl
kimaradhatok.*

Főleg kinek

Mielőtt elkezdődik,
zárd rám az ajtót,
ezt ki mondta,
és főleg kinek,
bálterem, de nem,
inkább egy zuhanásszerű
rövid, délutáni alvás,
és a végén,
ahogy felkönyökölsz
a párkányra,
és megkönnyebbülten
veszed tudomásul,
hogy hidegen hagy
végre a felhők
vergődése odafent.

Korábbi formánk

Feltétlenül úgy lesz minden, ahogy kérte, mondtam a vázának,
amiről azt hittem, az édesanyám, de hát olyan gyönyörű hangja volt,
hogy elhagytuk korábbi
formánkat, ki bocsátja
meg, kérdem a falu
bölcseit, a kenderzsákat,
a hasítófejszét és
egy kis zománclábast,
amibe a kakasok vérét
fogták fel egykor,
de nem méltatnak
válaszra sajnós,
hosszú karjaimmal és homályos tekintetemmel, akár egy polip,
az ő elvárásainak alighanem még mindig túl puha vagyok.

Írni is csak késsel

Hol vannak azok a sorok,
amiket ígértél,
és hol vannak azok,
amiket én ígértem cserébe,
behúzott nyakkal ülünk az ágon,
borzalmas kározással
próbálunk valami magasztos
dologról beszélni,
elmúlt a nyár,
pedig még csak épp
tavaszodni kezdett az előbb,
vagy ez se számít,
egykor stopperórával mérték,
tudunk-e elég gyorsan olvasni,
és vajon mi derült ki végül,
írni is csak késsel volna szabad,
de pont akkor nincs nálam persze,
amikor végre elkezdeném.

Átjáró

A vasúti átjáróban
egy autó áll,
nem bír lehajtani a sínekről,
több mint ötmillióan
látták már a videót,
ennél dísztelenebbül
képtelenség elgyászolni
az emberi tekintet
nagy korszakát.